

Illustreret Tidende.

Nr. 240.]

Kidkommer hver Søndag.

— Kjøbenhavn den 1. Mai 1864. —

2 Kdr. Kvartalet.

[5te Bind.

Indhold.

Dybbøls Artilleriværn. — Stizzer fra London, af P. — En Scene fra Strandvagten paa Als. — Kampen d. 18 April. — Ugens Politik. — Betragtninger over det høitidske Sprog, af H. E. — Merdefakter af blandet Indhold.

Dybbøls Artilleriværn.

I det vi med et Par Ord ledsage Billederne af tre Artilleriofficerer fra Dybbølsfæstningen, maa det være os tilladt at gribe Leiligheden til at gjøre et Par almindeligere Bemærkninger. Det synes os at være Opgaven for et Blad som „Illustreret Tidende“, efter Evne at anfælgiggjøre Begivenheder og Ting og at fremstille Personer, som kunne antages at have varig Interesse for Størstedelen af vore Læsere. Evnen strækker dog ikke til, saaledes at Alt kan gives, og særlig maa det erindres, at Muligheden af at skaffe Portraiter er i høi Grad betinget af Forhold, som Redactionen ikke kan beherske. At man ofte kun kan erholde mindre gode Photographier, er een af Vanstelighederne; at det, selv om man kunde faae brugelige Billeder af alle de Paagjeldende, vilde være umuligt at gjengive Mange, der maaskee kunde forjæne det fuldt saa godt som Andre — ligger ligeledes i Sagens Natur. Naar vi nu idag give Portraiter af hine Tre, er det ingenlunde, fordi vi antage at de absolut ere at foretrække for mange Kammerater; men det er, fordi Skibnen, maaskee kun Tilfældet, har forekommet os at vælte en større Interesse for dem. Noget aldeles Tilsvarende gjælder naturligvis om den sørgelige Gruppe af Faldne, som vi tidligere have leveret, og som vil blive fulgt af flere lignende, hvortil Krigen besværrer, ved den seneste Tids blodige Begivenheder, byder altfor rigelig Anledning.

Med de tre Artilleriofficerer træffer det sig saaledes, at de paa en Maade repræsenterer særskilte Elementer i den danske Folkehær. Major de Jonquières hører til de Officerer, som i høieste Maal forene theoretisk Indsigt med praktisk Energi og Dygtighed. Han repræsenterer det lærde Element i Armeen, men han har noksom lagt for Dagen, at hans Viden ikke er en gold, ufrugtbart Kunststubsmasse. Efter først at have været Stabschef hos Artillericommandanten i Dybbølsfæstningen, Oberst Harthausen, kom han ved dennes Sygdom til at føre Commandoen og vøgtede dette Hverv paa en saadan Maade, at Fjenderne maatte agte og Bennerne beundre ham. Lieutenant Anker — ja, hans Navn kjender jo ethvert Barn i Danmark og et godt Stykke videre. Han staar næsten som en Typus for de romantiske Krigshelte fra en fænden Tid. Der boer en ægte Krigsmands Aand i denne Lieutenant af Bornholms Milice, hvis Hoes

lige, deres unge Befalingsmand spørger med god Grund, om der ikke er saadan Fare, at det er Pligt at forlade det fælle Ly. Men Anker staar rolig og udblæser Røgen — i det Dieblit ikke af Kanoner, kun af en Stump Cigar. „Na“, svarer han meget forekommende, „det kommer jo an paa, hvordan man tager det!“ Og med nogle af sine Undergivne giver han sig kolddlodig til at dække Ilden med Jord, og dens Slød er slukt, men — hans Cigar er ikke gaaet ud. „Saa, nu er den Skrat forbi; nu kan vi jo tage fat igjen, hvor vi slap!“ Med Beklagelse erfarede vi herovre, at Dybbøls Erobring berøvede os ogsaa denne Helt; skjøndt usfadt er han for en Tid som død for sit Land. Preusserne vilde gjøre ham den Ære og sig selv den Fornøielse, at vise ham frem lig en fangen Løve i Berlin; men senere Efterretninger melde, at han, som før, deler Kaar med sine ligesillede Kammerater. Den tredje Art Soldat er Lieutenant v. Castenschiold, der i samme Aand som Anker og med samme Dyrøvhed flistedes med ham i Skandfen Nr. 2. Denne Søn af det ældgamle Vorreby repræsenterer som saadan tillige Abelen, der maa ønske sig Mange som han. Han har ikke villet gjøre sig til Mere end En af Folket, og det er nok ogsaa noget af det Bedste man kan være. Krigen og den almindelige Bærnepligt havde kaldt ham, ligesom saamangen „Ikkefødt“, til Fanen, og med levende Pligtføielse forsmæede han at bruge Vengens Almagt til at slippe. Hans Kunstfæber som polyteknisk Candidat gave ham Plads i Artilleriet, det Vaaben, der ellers — j. E. hos Preusserne — er de „Borgerlige“ halvt foragtede, halvt misundte Plads, fordi der fordres mere end „født“ Sunterstab dertil. — Saaledes har Tilfældet draget tre Mænd af ulige Art frem: den lærde Militair, den romantiske Krieger og den Bærnepligtige; men Alle have de, som saamange Kammerater, vist et Mod og en Dygtighed, der satte dem lige høit hos det hele Folk og har foranlediget Hans Majestæt til at decorere dem.

Major G. A. A. de Jonquières, C. af D. og D.M. pp.
Commandeur for Artilleriet i Dybbølsfæstningen.

Artillerilieutenant J. A. P. Anker, R. af D.

med Rette siges ifland til at opveie megen Dabel — forskyldt eller usofskyldt — over visse af hans „Landsmand“. Med en Natur, hvis skjætte Stormgang ikke er gjort til pyntelig Parademarche af Aarhundredets Prosa, føler han sig ret paa sin Plads i Kugleregn og Granathagel. Under Kampbulberets Storm gjærer Vikingesblodet i Klippesøns Søn; men til at være Styrmænd, hvor Søen gaar saa høit, hører der en Fyrighed, der pitter sig som Ro. En brændende Hilsen fra de beundrende Fjender beskæfter hans Tilflugtssted med Flamme-lys, Ilden truer Krudtkammeret, de tilstedeværende Infanterister blive uro-

Artillerilieutenant C. W. P. Castenschiold, R. af D.